

Andrzej Kola, Ryszard Boguwolski

Mędrzyce, pow. Grudziądz. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 6, 203-204

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W tej właśnie części można zaobserwować bardziej nieregularny układ jam grobowych. Nieco większe były ich wymiary w stosunku do pozostałych. Orientacja samych szkieletów, niezależnie od płci zmarłych była mieszana. W części południowej grzebanie zmarłych z głowami skierowanymi na zachód było prawie zasadą. W kilkunastu jamach grobowych stwierdzono wokół szkieletów resztki drewnianej obstawy z desek. Ponadto, we wszystkich jamach występowały węgielki drzewne lub kawałki przepalonych bierwion, a bardzo często także po kilka drobnych ułamków naczyń kultury łufyckiej.

Na przebadanym obszarze nie stwierdzono śladów palenisk. Szkielety, zachowane przeważnie w bardzo złym stanie, należały na głębokości od 30 do 95 cm. Na podstawie wyposażenia grobowego wyróżniono 23 pochówki kobiet, 20 pochówków mężczyzn oraz 17 pochówków dzieci. Wyposażenie zmarłych nie odbiega w zasadzie od wyposażenia spotykanego na innych cmentarzyskach z tego czasu w Polsce. Najpopularniejszym elementem wyposażenia były noże i kąpielaki skroniowe. Ponadto znaleziono między innymi: 19 naczyń glinianych, 10 krzesiw, 6 monet i okucia 3 wiaderek. Zastanawiającym jest niemal zupełny brak militariów. Tylko w jednym grobie znaleziono przy lewym ramieniu długą i smukłą broń.

Szczegółowe opracowanie materiałów pochodzących z cmentarzyska w Masłowicach, pow. Wieluń winno się ukazać już w przyszłym roku.

MĘDRZYCE, pow. Grudziądz
Stanowisko 1

Katedra Archeologii
Uniwersytetu Mikołaja Kopernika
w Toruniu oraz Muzeum
w Grudziądzu

Badania prowadzili mgr Andrzej Kola
i mgr Ryszard Boguwołski. Finansowała
Katedra Archeologii UMK w Toruniu.
Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesno-
średniowieczne / X-XII w./.

Badania typu sondażowego przeprowadzono w związku z realizacją tematu badawczego dotyczącego pogranicza chełmińsko-pruskiego we wczesnym średniowieczu. Grodzisko jest położone na wysuniętym "jęzorsie" krawędzi wysoczyzny rzeki Osy. Ziemny wał grodziska stanowi tu jedynie zamknięcie obiektu od strony wysoczyzny. W założeniach, na terenie mocno pofalowanego majdanu grodziska, dwóch wykopach stwierdzono występowanie mocno zniszczonej warstwy kulturowej o miąższości dochodzącej do około 0,80 m. W warstwie brak śladów zabudowy

obiekty. Wykop trzeci, umiejscowiony po zewnętrznej stronie wału grodziaka / 6 x 2,5 m /, częściowo go obejmujący, ujawnił w dolnych partiach warstwy kulturowej poza skłosem wału znaczne ilości spalonego drewna w układzie nieregularnym, zinterpretowane jako resztki zniszczonych, wierzchnich konstrukcji wału, obsuniętych tu w wyniku jego pożaru.

Materiał zabytkowy stanowią przede wszystkim ułamki naczyń oraz kilka przedmiotów żelaznych, m.in. liściowaty grot strzały. W świetle materiału zabytkowego chronologię obiektu można wstępnie ustalić na X-XII wiek.

MIODUSY-POKRZYWNE
pow. Siemiatycze

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Białymstoku

Badania prowadzi mgr Krzysztof Burek.
Finansował WKZ w Białymstoku. Pierwszy
sezon badań. Kurhan wczesnośredniowieczny.
/X-XI w./.

Stanowisko usytuowane jest na łagodnym stoku wysoczyzny w odległości około 150 m na wschód od ostatnich zabudowań wsi Miodusy-Pokrzywne. Prace miały charakter ratowniczy. Ich celem było zrekonstruowanie pierwotnego zasięgu, zniszczonego w ciągu ostatnich lat, rozległego kurhanu. Przebadanie wschodniej partii fragmentarycznie zachowanego wyniesienia o średnicy - około 8 m i wysokości około 1,60 m. Zamierzenia te zostały tylko częściowo zrealizowane z braku siły roboczej.

W odsłoniętym, podczas niszczeniowej rozbiórki, profilu zachowanej części kurhanu stwierdzono następującą stratygrafię: 1/ brązowa glina całcowa, 2/ jasnoszara warstwa gliny z piaskiem o miąższości około 0,30 - 0,40 m, 3/ warstwa nasypowej, szaroszarej gliny o największym miąższości - 2,10 m. W części centralnej nasypu, bezpośrednio ponad warstwę nasypkową, znajdowało się skupisko kamieni w luźnym układzie / średnica 0,15 - 0,40 m /, między którymi występowała słabo czytelna warstwa spalenizny o miąższości 0,40-0,10 m, małe skupisko przepalonych kości i duży fragment grubościennego naczynia ze śladami obtaczania.

Na krawędziach nasypu wykryto ślady rowu dookólnego o średnicy 3,5-4,0 m w postaci nieckowato układających się w profilu warstw intensywnie ciemnej ziemi z dużą przymieszką węgla oraz ceramiki wczesnośredniowiecznej.

W wyniku tegorocznych prac ustalono, że średnica zniszczonego kurhanu w